

Тагаббӯи Мир

Ҳусни рӯи ҳури ённатро малак изҳор кард,
Чун рухи хуби ту дид, аз гуфта истиғфор кард.

Ваҳ, че кофир буд он, к-аз дайр маст омад бурун,
Баҳри қайдам риштаи тасбеҳро зуннор кард?.

Боғбон то кард ташбеҳи даҳонаш ғунчаро,
Дар дилам аз захми пайконе фузунтар кор кард.

Килки қудрат ҳалли он дар гардиши соғар ниҳод,
Мушкilotеро, ки дар нӯҳ давраи паргор кард.

Риндияш бодо ҳалол, он к-ӯ ба ишқи муғбача
Хиркаву саїюда раҳни кулбаи хаммор кард.

Лаъли ёнбахшаш зи мардум ён ба осоне гирифт,
Сахтioniҳои ман ин қиссаро душвор кард.

Бар сари бозори хуснаш худфурӯширо гузошт,
Юсуфу пеши рухаш бар бандаге иқрор кард.

Дӯш чун мемурдам аз хиёрон, суроҳе хун гирифт,
Шамъ низ аз сӯзи дардам худкуше бисёр кард.

Масту ошиқ, Фоне, аз дайри муғон омад бурун,
Ҳар ду собит шуд ба ӯ, гарчи басте инкор кард.

Тагаббӯи Хоїа

Тариқи шеваи ринде касе ба ё овард,
Ки рӯи дил сӯи майхонаи фано овард.

Надошт нуру сафо, шоме ҳаїри мо, он маҳ
Зи чеҳра нур расониду май сафо овард.

Ҳаётбахши дилам шав, чу омаде, эй умр,
Даме марав, ки туро ин тараф Худо овард.

Балои ишқ маро бар сар омад аз раҳи чашм,
Надид рӯзи хуш, ар бар сарам бало овард.

Даруни майкада дар базмгоҳи риндон рехт,
Зи сайри кӯи муғон ҳарчи ин гадо овард.

Қазо нашуд мутағаййир, хуш он, ки дод ризо
Ба ҳар чи бар сари баргаштааш қазо овард.

Накӯ буд ин, ки сӯи Фоне омад он маҳ, лек
Ба худ рақиби сияҳрӯйро чаро овард?

Тагаббӯи Хоїа

Че аїаб гар хайи он чехра дили мо бибарад,
Кўхро сел чунин гар расад, аз іо бибарад.

Ба тамошои чаман рафтани он сарв хуш аст,
Нест ин хуш, ки рақибаш ба тамошо бибарад.

Дили Маїнуншуда чун сайди ғизоли Лайлист,
Суд набвад арабаш гарчи зи сахро бибарад.

Дил, ки бе ошике афсурда намояд, эй кош,
Ки самумаш дар ин дашт ба яғмо бибарад.

Андар он кўй мағў номи ту шайдо чун шуд,
Пеши ў кист, ки номи мани шайдо бибарад?

Ёр меҳмону маро заъф, ки оё паи май,
Тарафи майкада тасбеҳу мусалло бибарад.

Фониё, кушта зи дайраш магар оранд бурун,
Дили онро, ки маю сокии тарсо бибарад.

210

Дар таври Шайх

Ду зулф, к-он махи номехрубон зи тоб афканд,
Ниқоб бар маҳу бурқаъ бар офтоб афканд.

Ба тарфи мусхафи ораз намуд ҳалқаи зулф,
Нишонро пари товус дар китоб афканд.

Муоширонро бедор кард баҳри сабўҳ,
Маро чу дид равон хешро ба хоб афканд,

Ба даст іюми муродаш ҳамеша пурмай бод,
Маро ба дайри муғон он ки дар шароб афканд!

Ба оби Хизр магар кард захрро мамзуї,
Касе ки оби хазар дар шароби ноб афканд.

Дигар ба лаъли майолуд сокии сармаст,
Ба іонам оташу дар іисмам изтироб афканд.

Зи ишк бо іигари сўхта бувад, Фоне
Чу муфлисе, ки дар оташ іигаркабоб афканд.

211

Тагаббўи ҳазрати Шайх

Чашмам чу бар он рўи чу рашки қамар афтод,
Аз чашм давид аніуму дар рўи дарафтод.

Аз хай ба шафак ахтари дурре ба шафак нест,
К-аз шабнами Фирдавс ба гулбарги тар афтод.

Хуни дилам аз дида зи бас кард ғамам фош,
Ҳарчанд іигаргўша намуд, аз назар афтод.

Шомам, ки зи ҳиҷрони ту шуд рўзи қиёмат,

Чун рӯз шуд, он ваъда ба рӯзи дигар афтод.

Аз нолаи ман то ба сахар хоб набурдаш,
В-ин тӯҳмат дар гардани мурғи сахар афтод.

Дар хасрати бӯсе, ки ба ёнам зи лабат буд,
З-он лаъл че хунҳо ки маро дар ӣгар афтод?!

Фоне, ба раҳи Саъде агар зад қадаме чанд,
Бо ӯ суханаш бин, ки чу ширу шакар афтод.

Не-не, че хади он ки дарояд ба муқобил,
К-аз партави иксири вай ин хок зар афтод.

212

Тагаббӯи Хоӣа

Ҳавои май ба сари ҳар ки чун ҳубоб равад,
Аӣаб набошад агар дар сари шароб равад.

Чу бахти хуфта сӯи мо ба сад ҳиял ояд,
Вале чу умри гироме ба сад шитоб равад.

Зи бедилон ҳама шаб бишнавад фасонаи дил.
Чу навбати мани бедил расад, ба хоб равад.

Назар фиканда ба ағёр лаб магаз пинҳон,
Раво мадор, ки бар ёни ман азоб равад.

Чу ринди майкада равшандарун бувад че аӣаб,
Ки дар дарун-ш маи ҳамчу офтоб равад?!

Хуш он ки субҳ ба дайри муғон зи махмуре
Хароб ояду шом аз қадах хароб равад.

Хумор дар дилаш афканда изтироб че айб,
Агар ба майкада Фоне ба изтироб равад?!

213

Тагаббӯи Хоӣа

Гадои дайр зи шоҳи замон че ғам дорад,
Ки аз сафоли харобот Ёми Ёам дорад?

Ба боғи даҳр хуш он дидавар, ки чун нарғис
Баҳои бодаву дар сар пиёла ҳам дорад.

Манаш ба тӯҳмати ринде ӣазо диҳам баракс,
Ба зӯҳдам он ки дар ин дайр муттаҳам дорад.

Ридои сурх зи май бар сари асо бандам,
Гадо, ки ғарқа ба май шуд, чунин алам дорад.

Назар ба Қаъбаи мақсуд бошад аз дайр,
Чаро ки равзанае ёниби Ҳарам дорад.

Биё ба майкадаву ғамгусоре аз май бин,
Агар дилат зи ӣафои замона ғам дорад.

Нишоне аз даҳанат ёбад он, ки чун Фоне
Ҳавои несте андар раҳи адам дорад.

214

Тагаббӯи Хоӣа

Алассабоҳ, муғон, қуфли дайр боз кунед,
Ду ёом боиси гуфтори аҳли роз кунед.

Гар аҳли зӯҳду риё бигзарад, маозаллоҳ,
Ба вақти нукта зи номаҳраме эҳтироз кунед.

Ниёзи мо зи шумо куштан аст, эй хубон,
Зи ғамза хоҳ шумо қатлу хоҳ ноз кунед.

Ба абрӯи бути худ саїда карда ёон додам,
Агар бароядатон инчунин намоз кунед.

Чу илвагар шавад, эй аҳли равза, Тӯбиरो
Фидои қомати он сарви сарфароз кунед.

Харобе асту бас, эй чобукон, агар сад раҳ
Ба кишвари дили ушшоқ турктоз кунед!

Чу ошиқ омада Фоне, ба гоҳи куштани халқ,
Миёни муїриму беїурм имтиёз кунед.

215

Тагаббӯи Хоӣа

Риндон, ки майли бода ба дайри фано кунанд,
Оё бувад, ки ёоме ишорат ба мо кунанд?

Ранӣи хумор гарчи бувад муҳлик, эй ҳаким,
Бояд ки ҳам ба ёоми шаробаш даво кунанд.

Моему хоки дайр ҳиобаш кунанд рафъ,
Онон, ки чашм равшан аз ин тутиё кунанд.

Надҳанд нимаёони маро май ба майкада,
Чун қатрааш ба ёони гиромӣ баҳо кунанд.

Аз килки сунъ он че рақам шуд, савоб дон,
Фикри хато бувад, ки хаёли хато кунанд.

Риндон, ки тираанд зи бадмастиям ба дайр,
Як шиша май барам барашон то сафо кунанд.

Зухход агар кушод надиданд дар варая,
Фонисифат азимати дайри фано кунанд.

216

Дар таври Махдуме

Аз ғами як шаб, ки дар ҳаїраш дилам зоре кашид,
Бо касе монам, ки ў як сол беморе кашид.

Солҳо андӯҳи шоми фуркатам донад касе,
К-аз ғами ҳирон шабе то рӯз бедоре кашид.

Ишқ баҳри васл ӯстам, пешам омад ҳаир, вой,
К-ончи ман осон гумон бурдам, ба душворе кашид.

Дор, гӯ, маъзур дар девонагию мастиям,
Он, ки дар даврон балои ақлу хушёре кашид.

Чид он кас аз гулистони ҳаёти худ гуле,
К-аз кафи сокии гулрух ёми гулноре кашид.

Ман, ки мемурдам ба ғайр аз илтифоти андакаш,
Кай бимонам зинда чун акнун ба бисёре кашид?!

Сокиё, занги дилам биз(у)дой аз як даври ём,
З-он ки заҳри ғам басе аз чархи зангоре кашид.

Ёнама, эй ёрон, фидои ончунон ёре, ки ў
Меҳнату андӯҳи ёре аз сари ёре кашид.

Фард шав, Фоне, ки ин бори гарон санги худе,
Мард ё афканд, ё худ аз сабукборе кашид.

217

Мухтараъ

Сокии мо, ки ба гардиш маи гулфом афканд,
Эй, басо фитна, ки дар гардиши айём афканд.

Хуши риндон бишуд аз ёми маи ў, гӯё
Доруи беҳуше омехта дар ём афканд.

Оташин май, ки ба ман дошт, вале дод ба ғайр,
Оташам дар дили бетоқату ором афканд.

Сўхт мурғи чаманам вақти сабўҳ аз афгон,
Чун назар ёниби он сарви гуландом афканд.

Нест бар оби шамар, мавї зи таҳрики насим,
Ки айал аз паи мурғони талаб дом афканд.

Магар он муғбачаи маст бурун рафт аз дайр,
К-ин ҳама тафриқа дар кишвари ислом афканд.

Шайх шуд маст ба дайру бари бут мусҳаф сўхт,
Тўҳматаш бар мани девонаи бадном афканд.

Шояд ар хубии аниом расад з-оғозаш,
Ҳар ки з-оғоз назар ёниби аниом афканд.

Чорае нест ба ӯз додани дин Фониरो,
Чунки дил дар кафи он кофири худком афканд.

218

Татаббўи Мир дар таври Хоїа

Хуш он ринде, ки баҳри бода дар дайри муғон афтад,
Зи шӯри мастияш ҳар лаҳза «Ху»-е дар ҷаҳон афтад.

Чу дорад муғбача ёми маю пири муғон нуклаш,
Гаҳ инро гирди сар гардад, гаҳе дар пой он афтад.

Аз ин дайри кӯҳан ронам суҳан, к-афзоядаш ҳайрат,
Масеҳ ар паҳлӯям дар маїлисе ҳамдостон афтад.

Зи истиғно зи хоки роҳ камтар бинамаш сад раҳ
Фалакро кор агар бо ин заифи нотавон афтад.

Зи заъфам гар куше, эй муғбача, ҳам бар сари кӯят,
Мабодо ӯз сағони дайро ин устухон афтад.

Зи сирри ваҳдатам дар дайр ӯ рамзе, на дар масид
Намехоҳам, ки ин рози ниҳон дар ҳар забон афтад.

Шафақгун бодаамро гар ба хун гардун мубаддал кард,
Шафақсон шӯълаи оҳе кашам, к-оташ дар он афтад.

Ман аз сокии гулруҳ бодае чун арғувон хоҳам,
Куё дар боғ чашмам, ё ба гул, ё арғувон афтад.

Нашуд ҳосил чу дар зӯҳд вараъ максуд Фонино,
Аїаб набвад, ки дар дашти фано бехонумон афтад.

219

Дар таври Хоїа

Кас нахли ноз чун қадат, эй симбар, надид,
Чун лаъли майпарастии ту гулбаргии тар надид.

Ён аз лаби ту ронд суҳан, лек аз он даҳан
Зоҳир накард ҳеї такаллум, магар надид.

Бо хусну дилбаре чу ту фарзанди нозанин,
Модар ба маҳди ноз назоду падар надид.

Эй мӯзӣ аз барои Худо бас кун ин фиғон,
К-аз шом номуродии моро сахар надид.

Дар хусн ҳолатест, к-аз он нутқ оїиз аст,
К-онро ба ғайри мардуми соҳибназар надид.

Соқе, хумор мекушадам, ёми май биёр,
Чун кас халос бе май аз ин дарди сар надид.

Фоне, тариқи риндии моро мадор айб,
З-он рӯ, ки кас ба мо ба ӯз ин худ ҳунар надид.

220

Татаббӯи Шайх Камол

Гаҳи хумор чу бар ёми бодаам назар афтад,
Дилам ба ларза дарояд, танам зи пой дарафтад.

Че оламест хароботи ишқ з-он, ки кас он ё

Чу даркашад қадаҳи май, ба олами дигар афтад.

Зи раҳни хиркаву саїодаам че кор кушояд?
Маро, ки соғари афлок даркашам, чу дарафтад.

Агар бувад дусадам сар, фидо кунам ба раҳи дайр,
Давои муғбачагонам чу ҳар замон ба сар афтад.

Зи хори меҳнату заҳри ӣафои ў зи че нолам,
Ки коми ioni маро он ба таъми гулшакар афтад?.

Ба таъни риндиям ар шайх рад кунад, че аїаб, з-онк,
Ба айби аҳли ҳунар кўшад он, ки беҳунар афтад.

Маро ӣигар чу зи сўзи ақиқи лаъли ту хун шуд,
Бар ҳарчи дида кушоям, нишонаи ӣигар афтад.

Зи шайхи савмаа чун мушкилоти ишқ нашуд ҳал,
Ба пири майкада ин моїарои мо магар афтад?!

Суубати раҳи Фониву ошиқе-ш бидоне,
Ба мулки ишқ зи роҳи фано гарат гузар афтад.

221

Мағў, ки дил ба парипайкаре диҳе шояд,
Че ихтиёр маро, то ӣунун че фармояд?!

Ба роҳи ишқ, ки дар ҳар қадам ҳазор балост,
Қадам задам ба ҳавои ту, то че пеш ояд!

Дилам, ки несташ осудаге зи меҳнати даҳр,
Магар, ки як-ду қадах даркашад, ки осояд.

Надида ҳеї касе теғи ишқро рангин,
Їуз он, ки дар дами куштан ба хунам олояд.

Дақиқу ширин будан такалдумаш че аїаб,
Гуле, ки аз даҳани ғунчасон шакар хояд?.

Ҳазор лашкари ишрат расад ба кишвари дил,
Ба ғайри хайли ғамат дар дилам фуру н-ояд.

Бу ӣавру лутф аз ў бош конеъ, эй Фоне,
Чунон ки ояд, не ончунон ки мебояд.

222

Тагаббўи Мир

Шаб ки шуд, хуршеди ман аз дида пинҳон мешавад,
Ваҳ, надонам то киро шамъи шабистон мешавад?

Мизбонии хаёлаш кори ман шабҳо ба дил,
То киро, он сангдил, то субҳ меҳмон мешавад.

Эй мусулмонон, кунедам чора аз баҳри Худо,
Ин, ки динам дар сари як номусулмон мешавад.

Баъди умре, к-оварад андешаи раҳме ба дил,

Дарзамон аз айни бераҳме пушаймон мешавад.

Че гиребону че домон ёмаи сабри маро,
К-аз гиребон чок ҳар дам то ба домон мешавад.

Аз парешонҳолии он гул мазан дам, эй сабо,
К-аз хаёли он дили зорам парешон мешавад.

Соқиё, беҳуше омад, ин суубатро илоӣ
Гар надоре ёми май, корам зи сомон мешавад.

Чун дар ин вайрона бояд хок шуд з-аввал, хуш аст,
Хок агар болину манзил кунӣ вайрон мешавад.

Фониё, гар дар фано кӯше, бас аст ин фоида,
Сад якат гар аз худе душворат осон мешавад.

223

Дар шикоятҳои аҳли замон

Хуш он касе, ки ду чашми худ аз замон пӯшид,
Ки бори аҳли замонро бад-ин баҳона надид.

Замона мухталифу аҳли ӯ муҳолиф ҳам,
Зи истиқомати табъ аст, ҳар ки з-ӯ бирамид.

Ҳазор гирия бувад абрсон зи дунболаш,
Чу барқ ҳар ки дар ӯ бо ҳавои дил хандид.

Бувад ба қатли туву мотами ту, пас зи че рӯ
Фалак ба рӯз кабуду ба шаб сиях пӯшид?

Дихад зи сунбулаат ваъдаи дусад хирман
Фиреби ӯро оқил ба нимӣав нахарид.

Дар ин сароча зи ошӯби фитна он кас раст,
Ки рахту бори иқомат ба кӯи фақр кашид.

Зи фақр салтанати мулки ёвидоне ёфт,
Дигар фалак натавонист гирди ӯ гардид.

Фанои туст фалакро ниҳояти мақсад,
Ту чун фано бигузиде, бақо зи пай бирасид.

Фанои хеш ғанимат шумор, эй Фоне,
Ки боқист ҳар он, к-ӯ фанои хеш гузид.

224

Алами дайр, ки дар маъбади тарсош баранд,
Беҳтар он аст, ки бар олами болош баранд.

Токи риндони хароботи муғон наъразанон,
Ба дусад ғулғула бар боми Масеҳош баранд.

Маҳчаашро зи зари холиси хуршед кунанд,
Шукка аз атласи ин гунбади хазрош баранд.

Баъд аз он Исии Марям шуда саркардаи қавм,

То фазои ҳарами Арши муаллош баранд.

Шуккаву маҳча яке баҳри ӯлу он дигар
Аз пай наъли Буроқи шаҳи Батҳош баранд.

Шаҳриёре, ки ҳазорон чу Масеху хуршед,
Рӯзи бозор шараф аз шаби Исрош баранд.

Сар ба сар хайли малак сурмаи чашми равшан,
Чун Буроқаш бихиромад, зи таҳи пош баранд.

Аршиён дилхуше аз меҳри ҷабинаш ёбанд,
Хуриён саркаше аз зулфи сумансош баранд.

Рӯҳи худ Фонии дилхаста бад-он қавм диҳад,
То фишонанд ба хоки раҳи ӯ, кош баранд.

225

Шаҳи иқлими хубе чобукону шахсуворонанд,
Гадои кӯи ишқ афтодагону ӣонсупоронанд.

Саманди ноз чун чавлон диҳе, ҳар сӯ назар афкан,
Ки ӣон бар каф зи баҳри як назар уммедворонанд.

Ба гулшан дар санавбар илтифоте кун, ба гулбун ҳам,
К-аз он қадду даҳан афтода ҳар сӯ дилфигоронанд.

Чу теғи зулм роне, пеши рахшат бин, ки ҳар ӣониб
Кулоҳ аз фарку фарк аз тан фитода тойдоронанд.

Ба базмат сӯи риндони сабӯкаш бингар аз ибрат,
Ки дар даврат чунин расво шуда парҳезгоронанд.

Ба кӯят хок гашта ошиқонат, рӯҳашон лекин
Даруни хок он к-ӯ ӣо гирифта хоксоронанд.

Гадоёни заиф афтода дар роҳаш че мепурсе,
Зи ҳар мулке асири ишқ гашта, шаҳриёронанд.

Ту шаб дар хоби нозу дар дуо то рӯз дар кӯят,
Ба «ё Раб, ё Раб!» аз ҳар гӯша шабзиндадоронанд.

Чу дар дашти фано Фарҳоду Маӣнунрову Фониरो,
Баҳам бине мувофиқ дон, ки ошиқпеша ёронанд.

226

Айзан

Сокини куи бутон кист? Гирифторе чанд.
Не ба пой дилашон хор, ки мисморе чанд.

Аз ғами турраи ошуфта парешон ӣамъе,
В-аз синони мижаи тез дилафгоре чанд.

Кофиронанд ду чашми ту, ки аз риштаи зулф
Ҳар яке пеши худ овехта зунноре чанд.

Майли мо буд сӯи қатъи биёбони фано,

Ишқу мастию ѳунун гашт мададгоре чанд.

Ба парихонаи Чин рафтаму чашм афкандам,
Дидам аз хусни ту ҳар сўй намудоре чанд.

Рав сўи дайри муғону бинигар муғбачагон,
Қатлгохею дар ў қотили хунхоре чанд.

Фониё, рохи фано кай битавоне шуд, агар
Нафкане аз хираду хуш зи худ боре чанд?!

227

Мухтараъ

Асири ишқ киёнанд? Нотавоне чанд,
Кашида пўст ба болои устухоне чанд.

Ҳадиси Вомиқу Фарҳод аз миён гум шуд,
Зи ҳоли ман чу шуниданд достоне чанд.

Бутони шамъи шабистон зи рух забоназанон,
Асири ишқ чу парвона безабоне чанд.

Чи хуш буде, ки зи аҳли замон наёзурде,
Ҳар он, ки ҳаст дар ин базмгаҳ замоне чанд.

Бидон, ки он паи гумгаштағони фурқати туст
Ба дашти ишқ агар бингаре нишоне чанд.

Муоширон зи че хуш нестанд, чун ҳастанд
Ба базми даҳр ду-се рўза меҳмоне чанд.

228

Татаббўи Мавлоно Шоҳс

Фасли баҳору ҳар касе бо сарви гулрухсори худ,
Ман бо дили чун ғунча хун дар фурқати дилдори худ.

Гул бо ёмоли дилқушо, булбул ба ў дostonсаро,
Қумре ба лаҳни ёнфизо, ман бо фиғони зори худ.

Гулшан ёмол ороста, сарв аз тараб бархоста,
Ман ҳамчу булбул коста, аз нолаи бисёри худ.

Шуд ғунча ҳар сў ёилвагар, ишвақунон гулбарги тар,
Сад хори ҳайрам дар ёйгар бе гулбуни гулбори худ.

Корам ба сина тухми ғам, борам зи чашм оби надам,
Дар ишқ бошам дам ба дам ҳайрони кору бори худ.

Бар тан харошам то ба кай, соқе гуворад ёми май,
Марҳам ниҳам аз лои вай, бар синаи афгори худ?!

Гирён ба пешаш ён диҳад в-аз меҳнати ён вораҳад,
Рузе, ки Фоне сар ниҳад бар хоки пой ёри худ.

229

Ба чашми дилбари ман захме аз рамад марасод,
Ба мардумони накӯчашм захми бад марасод.

Бад-он ду наргиси раънои гулшани хубе,
Ғубори ҳодиса з-ин сон, ки мерасад, марасод.

Бас аст масти он турки шӯҳ қатламо
Зи тирагиву парешониаш мадад марасод.

Чу чашм баста, ӯҳонам ба чашм торик аст,
Зарар ба наргиси он шӯҳи сарвқад марасод.

Ба рӯям ончи зи ошӯби он ду чашм расид,
Ба кофирони сияҳдил яке зи сад марасод.

Агарчи офати он чашм аз ҳад афзун шуд,
Газанд аз офати даҳраш фузун зи ҳад марасод.

Агарчи ҳуш ба як чашмзад зи Фоне бурд,
Ба ӯ ғубори рамад нимчашмзад марасод.

230

Айзан

Дӯш дар базми тараб, к-он маҳи меҳроин шуд,
Пеши ӯ шамъ бияфқанд сару мискин шуд.

Бода гулранг зи акси руҳи гулгуни ту гашт,
На ки аз нашъаи май барги гулат рангин шуд.

Талхқоме-ш ҳамон рӯз шуд аз заҳри фироқ,
Ӯни Фарҳод, ки машъуфи лаби Ширин шуд.

Пири майхона ҳақимест, ки чун дод қадаҳ,
З-оби май оташи савдои маро таскин шуд.

Хай, ки аз орази гулранги ту дар гулшан рехт,
Гунаи рӯи гулу оби руҳи насрин шуд.

Ишқ чун қатли шаҳидони ғамат қард рақам,
Қотили ҳаёр паи куштани мо таъйин шуд.

Қас наёвард зи кайфияти ҳолаш хабаре,
Фониё, мисли ту дар роҳи фано чандин шуд.

231

Татаббӯи Мир дар таври Хоӣа

Чу акси сокии хуршедваш дар соғарам афтад,
Шароб аз соғари хуршед хӯрдан дар сарам афтад,

Чу акди духтари раз хостам ҳар шаб ба хоби хуш,
Арӯси офтоб аз осмон дар бистарам афтад.

Даруни меҳр сад гул аз кавокиб бишқуфад ҳар гаҳ,
Зи май гулҳо ба рӯи сокии маҳпайкарам афтад.

Маро ён бурд сад раҳ аз барои ваъдаи бӯсе,